

CHRISTADELPHIAN ISOLATION LEAGUE

NABÁDÁNÍ

26. ledna 2014

ZASLALI:

KEVIN A JAYNE BATEMAN, 5 DOUGLAS CLOSE, HEMINGFORD GREY, HUNTINGDON, PE28 9WH, ANGLIE

ČTENÍ: GENESIS 42-43, ŽALMY 46-48, MATOUŠ 28

HOSPODIN, NADĚJE IZRAELE

V našem dnešním nabádání se zaměříme především na Žalmy.

Podívali byste se se mnou prosím na Žalm 46, neboť pojednává o překrásném tématu? Dostává se nám velikého povzbuzení, když čteme a především věříme, že „*Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená*“ (verš 2). Podívejme se, jak David v čase mnoha strastí čerpal povzbuzení ze své víry. Přečtěme si například Žalm 61:4, který praví: „*ty jsi moje útočiště a pevná věž proti nepříteli.*“ Vzpomeňte si, jak byl David pronásledován Saulem, jak se skrýval v jeskyních a jakou útěchu mu poskytovala jeho víra. I pro nás by měla být stejně reálná.

Podívejte se rovněž na Žalm 62:7-9, kde čteme: „*Jen on je má skála, má spása, můj nedobytný hrad, mnou nic neotřese. Má spása a sláva je v Bohu, on je má mocná skála, v Bohu mám útočiště. Lide, v každý čas v něho doufej, vylévej před ním své srdce! Bůh je naše útočiště.*“

Tážeme se sami sebe – vyléváme si před ním své srdce nebo se snažíme protloukat se životem spoléhající se sami na sebe? Svět je děsivé místo a někdy se cítíme být ohroženi; existuje jediné útočiště, a to je náš nebeský Otec. Můžeme se k Němu uchýlit v modlitbě, protože víme, že On je naším útočištěm, nebo, jak čteme, naší pevnou věží.

Podívejte se na Žalm 18:3-5, který zachycuje nejen víru Davidovu, nýbrž i důvěru Pána Ježíše Krista: „*Hospodine, skalní štíte můj, má pevná tvrzi, vysvoboditeli, Bože můj, má skálo, utíkám se k tobě, štíte můj a rohu spásy, nedobytný hrade! Když jsem vzýval Hospodina, jemuž patří chvála, byl jsem zachráněn před svými nepřáteli. Ovinuly mě provazy smrti, zachvátily mě dravé proudy Ničemníka.*“

Musíme si uvědomit, že Ježíš Kristus měl přinejmenším tutéž víru jako David, když čelil svým nepřátelům. Jedná se o silný obraz – máme možnost uchýlit se do pevné tvrze a být v bezpečí před těmi, kdo na nás chtějí zaútočit. Je rovněž důležité si přiznat, že svou vlastní silou ničeho nedosáhneme. Musíme se naučit bezpodmínečně Mu důvěřovat.

Vraťme se tedy nyní zpět k Žalmu 46:2. Všimněme si, že Bůh nám je ku pomoci, když se soužíme. Tato věta znamená něco jiného pro každého z nás, neboť se nacházíme v různých životních situacích. Všichni se však někdy ocitáme v potížích, protože jsme činili rozhodnutí bez modlitby, spoléhající se na svou vlastní sílu.

Ve verši 2 rovněž čteme, že je to pomoc „*vždy osvědčená*“. To si nejlépe představíme tak, že Bůh působí prostřednictvím svých andělů, kteří „*se položí táborem kolem těch, kteří se bojí Boha*“ (Žalm 34:7). Do jaké míry jsme přesvědčeni o tom, že se toto doopravdy děje? Skutečně tomu věříme? To neznámá, že celý náš život bude snadný a bezbolestný. Vždy musíme mít na paměti, že náš život je chráněn proto, abychom mohli být připravováni na vstup do království; a to může zahrnovat i věci, které považujeme za strast nebo obtíže, Nečteme snad, že „*koho Pán miluje, toho přísně vychovává*“ (Židům 12:6)?

Naděje Izraele je zřetelně vidět ve zbývajících verších tohoto Žalmu, přičemž verš 5 se zmiňuje o Božím městě. Poté následuje verš 6: „*Nepohne se (Izrael)*“ a verš 8 „*Hospodin zástupů je s námi (s Izraelem)*“; tato věta se opakuje i ve verši 12. Další verše popisují zkázu, která přichází na zemi, a zdůrazňují ostrý kontrast mezi osudem národů a osudem Izraele. „*Naděje Izraele*“ byla vždy charakteristickou vírou Bratří v Kristu a nesmíme ji ztratit ze zřetele. Jak čteme v Římanům 11:2: „*Bůh nezavrhl svůj lid, který si předem vyhlédl.*“ A v Janovi 4:22: „*spása je ze Židů.*“

To je rovněž tématem Žalmu 47. „My“ a „naše“ ve verších 4 a 5 značí Izrael, jak naznačuje sousloví „chloubu Jákoba.“ Ve verši 7 tedy vidíme, jak Izrael vyzývá sám sebe a všechny národy, aby chválily Boha a jejich Krále. Onen Král je Kristus, vládnoucí v Jeruzalémě od řeky až na konec země. Bratři a sestry, kéž nás tato obrovská a nádherná naděje povzbudí, nezávisle na tom, jaká je naše situace v tomto světě. Verš 8 nás nabádá, abychom zpívali žalmy „k poučení“. Ve své mysli se tak přenášíme do doby, kdy se Izrael věrně usadí v zemi (**Ezechiel 20**) a národy budou putovat do Jeruzaléma, aby se poučily o cestách Božích (**Isajáš 2**).

Naše myšlenky se přesouvají k **Žalmu 48**. V jeho prvních několika verších téma naděje Izraele pokračuje nádherným popisem Jeruzaléma v době Království. Zamysleme se pozorně nad některými z nich.

Verš 2 pohlíží do budoucí doby, kdy bude Hospodin chválen v Jeruzalémě. Všimněte si odkazu na Jeho svatou horu; jak krásně se zde ukazuje propojení s Izajášem 2, Zacharjášem 14 a několika posledními kapitolami proroctví předaného prostřednictvím Ezechiela, které popisuje chrám, který má být postaven v Jeruzalémě, až bude vyvýšen. Ve **verši 3** čteme, že se hora „vypíná,“ vyvyšuje. Jak nádherná změna se udála v tom, jak svět vnímá Jeruzalém; nyní je opovrhovaný a nenáviděný, brzy však má být „*k potěše celé země*.“ To znamená, že veškeré obyvatelstvo země se ve svém srdci úplně obrátí.

Verš 9 nám říká, že Jeruzalém bude vybudován navěky. Připomíná mi to nádherné proroctví v Zacharjášovi 9:8, které praví: „*Položím se táborem u svého domu proti vojsku, proti každému, kdo by sem chtěl vtrhnout, zotročovatel se už nebude přes ně valit.*“ Jak se to liší od přesného, ale strašlivého proroctví Daniela 11, které podrobně popisuje sled armád, které putovaly na sever a na jih přes celou zemi!

Verš 10 nám uvádí příklad úvah o dobrotivé lásce Boží. Toto slovo je obvykle překládáno jako milosrdenství a je základním rysem Boží povahy. To mi připomíná Žalm 130:3-4, kde čteme: „*Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo ob stojí, Panovníku? Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň.*“ Všimněte si otázky „kdo ob stojí?“ Odpověď je nasnadě – nikdo. Avšak milosrdenství našeho nebeského Otce je tak velké, že odstraní naše nepravosti, jak je vzdálen východ od západu (**Žalm 103:12**).

Zaznamenejme však také důsledky pro náš každodenní život: „*tak vzbuzuješ bázeň.*“ Jinými slovy, měli bychom projevat svou vděčnost našemu nebeskému Otci za jeho milosrdenství způsobem, jakým budeme žít svůj život – jako lidé, kteří se bojí Boha, oddělení od světských aktivit. Podívejte se, jak téma naděje Izraele uchopuje Žalmista v **Žalmu 130:7**: „*Čekej, Izraeli, na Hospodina! U Hospodina je milosrdenství, hojné je u něho vykoupění.*“ V **Žalmu 48:12-13** nás Žalmista upomíná na chrám doby království a opět povznáší naši mysl k naší nádherné naději, která spočívá v budoucí práci a uctívání spolu s Kristem.

Když se scházíme, abychom lámali chléb a pili víno na památku Kristovy smrti, obracíme se ke čtení z Nového zákona, které nám vypráví o Kristově zmrtnýchvstání. Mé myšlenky vždy směřují k Pavlovi prvnímu listu bratřím v Korintu, kde zdůrazňuje, že vzkříšený Kristus „*se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli.*“ Jak přesvědčivý důkaz zmrtnýchvstání, které je ústředním bodem naší naděje! Pavel dále říká: „*Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí*“ (1. Korintským 15:19), ale abychom byli pozitivnější, ve verši 23 čteme: „*Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho.*“

Verš 3 této kapitoly nám však připomíná, že „*Kristus zemřel za naše hříchy.*“ Stále ještě podléháme smrti; Kristus zemřel jako náš zástupce. Je to myšlenka, která v nás vzbuzuje velkou pokoru, když si připomínáme našeho milovaného Mistra, jak visí na onom prokletém dřevě v nevýslovné agonii. Zastoupil nás, aby dokázal, že jsme hodni smrti a že jsme oprávněni být dědici jeho věrné poslušnosti Otcovy vůle. Je dobré mít neustále na mysli naději Izraele, nikdy však nezapomínejme na oběť našeho Mistra, díky níž žijeme v naději.